

Arrest

nr. 111 308 van 4 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BUYTAERT, die loco advocaat R. PELLENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en van Koerdische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn van Dohuk (Noord-Irak). Met uitzondering van een verblijf van 5 jaar in Sinjar (Centraal-Irak), zou u altijd in Dohuk hebben gewoond. In 2004 zou u als douanier bij de grenspolitie beginnen werken zijn aan de grenspost Ibrahim Khalil. U zou er verschillende taken hebben uitgeoefend gaande van paspoortcontroles, controle van de (vracht)wagens, zowel naar inhoud als inzittenden, die de grens wilden passeren alsook het bewaken van de grens. Op een dag in – vermoedelijk - september 2008 zouden u en vijf collega's tijdens jullie nachtelijke shift, na controle en de vaststelling dat alles in orde was, twee Turkse vrachtwagens met medicijnen de eerste controlepost hebben laten passeren. De volgende morgen zouden u en uw vijf collega's het nieuws hebben gekregen dat jullie zich dienden

aan te melden bij het politiekantoor van de douanepost. Jullie zouden er elk afzonderlijk verhoord zijn aangaande het verloop van jullie shift de vorige nacht, of jullie iets verdachts hadden gezien, etc. Na het verhoor zouden jullie vernomen hebben dat de vrachtwagens die jullie hadden laten passeren bij de volgende controlepost - bemand door de Assayish - waren tegengehouden. Diezelfde avond zouden u en uw vijf collega's vernomen hebben dat ook in de cafetaria van de grenspost werd gesproken over de vrachtwagens die waren tegengehouden. In tegenstelling tot de controle die jullie uitvoerden en waarbij alles in orde had geleken, zouden de Assayish aan de volgende controlepost hebben ontdekt dat de houdbaarheidsdata vermeld op de medicijnen vervalst waren. U en uw collega (Rev.) - die samen met u de vrachtwagens met medicijnen door de controle had laten passeren - zouden de dag nadien de toestemming hebben gekregen van de officier om naar de stad te gaan om inkopen te doen. Tijdens jullie aanwezigheid in de stad zouden jullie zijn opgebeld door jullie collega (Red.) met de melding dat (F.) en (H.) waren opgepakt in verband met de vrachtwagens met medicijnen. Hij zou u en (Rev.) de raad hebben gegeven om niet meer terug te keren naar de grenspost. Hij zou ook zelf, samen met de vierde collega, de benen genomen hebben om te vermijden dat ze ook zouden worden gearresteerd. U zou vervolgens een collega in de grenspost, (W.), hebben gecontacteerd om te vragen naar (F.) en (H.). Hij zou u geen concrete informatie hebben kunnen geven, maar wel geruchten hebben gehoord over de arrestatie van (F.) en (H.). U en (Rev.) zouden vervolgens zijn ondergedoken bij een kennis/vriend (Hav.). Jullie zouden nog een paar keer geprobeerd hebben om (Red.) te bellen maar jullie zouden hem niet hebben kunnen bereiken. Een paar dagen na uw aankomst bij (Red.) zou u 's nachts naar uw ouderlijk huis zijn teruggekeerd om wat spullen en uw documenten op te halen. U zou toen van uw moeder gehoord hebben dat de politie de dag van uw verdwijning bij haar thuis was langsgeweest omdat u niet was teruggekeerd naar uw werk. Na uw bezoek aan uw moeder zou u direct naar de woning van (Hav.) zijn teruggekeerd. De volgende dag zouden u en (Rev.) illegaal de grens met Turkije hebben overgestoken en naar Istanbul zijn gereisd. U zou een week in Istanbul hebben verbleven en vervolgens met een vrachtwagen naar België zijn gereisd waar u op 23 oktober 2008 een eerste asielaanvraag indiende. Na uw vlucht uit Irak zou u via uw moeder vernomen hebben dat ze twee keer was opgeroepen bij de politie. Ze zouden naar u hebben gevraagd, uw moeder hebben meegedeeld dat u schuldig was omdat u de medicijnen de grens had laten passeren en ermee gedreigd hebben uw moeder in uw plaats op te sluiten als ze niet zou zeggen waar u was. Ook zou de politie tweemaal bij uw moeder thuis zijn langsgeweest. Tot een jaar na uw vertrek zou uw moeder geregeld zijn lastiggevallen. Ergens in november 2008 zou uw moeder u hebben laten weten dat ze nog bepaalde documenten van de rechtbank voor u had ontvangen. Uw broer zou u deze documenten vervolgens hebben doorgemailed. Voorts zou u nog via (Hav.) vernomen hebben dat (F.) en (H.) ondertussen veroordeeld zijn tot 7 jaar gevangenisstraf. U zou nog gepoogd hebben uw andere twee collega's in Irak te contacteren, maar u zou hen niet hebben kunnen bereiken. Een tiental dagen na uw aankomst in België zou u op een Koerdisch feest (H.S.M.), een Koerdische vrouw die de Nederlandse nationaliteit heeft, hebben leren kennen. U zou vervolgens met haar zijn meegegaan naar Nederland. Uit vrees dat u zou worden opgesloten en/of naar België zou worden teruggestuurd zou u geen asielaanvraag hebben ingediend in Nederland maar er illegaal hebben verbleven. In februari 2012 zou u religieus gehuwd zijn met uw partner in Nederland. Toen u omtrent uw huwelijk telefoneerde met uw moeder zou ze u hebben laten weten dat ze nog af en toe werd gecontroleerd en dat ook de telefoon soms wordt afgeluisterd. Of uw moeder nu nog problemen ken weet u niet. Nadat u in 2012 ziek werd en medische verzorging nodig had, zou u uiteindelijk toch een asielaanvraag hebben ingediend. Men zou toen ontdekt hebben dat u reeds een asielaanvraag indiende in België en u naar België hebben teruggeleid. Daar uw asielprocedure in België, wegens uw afwezigheid, reeds in 2009 werd afgesloten, zou u 13 februari 2013 een tweede asielaanvraag hebben ingediend.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw nationaliteitsbewijs, uw politiebade, een print van een oproepingsbrief van de rechtbank, een print van een inbeschuldigingstelling en een print van een attest ter bevestiging van uw identiteitsgegevens.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenstatus dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde niet naar Irak kunnen terugkeren uit vrees voor een gevangenisstraf. U verklaarde zeker te zijn dat u ondertussen, net als (F.) en (H.), werd veroordeeld omwille van de vrachtwagens met medicijnen die u en uw collega's lieten passeren en vreest dat u voor 10 of 15 jaar - u zou een zwaardere straf hebben gekregen dan (F.) en (H.) omdat u uw werk heeft verlaten - zal worden opgesloten. Gezien uw weinig overtuigende verklaringen en uw ontoereikende kennis aangaande verschillende kernelementen van uw relaas én rekening houdende met uw gebrekkige

interesse om u bijkomend hieromtrent te informeren wordt uw geloofwaardigheid in zeer ernstige mate gehypothekeerd.

Zo is het vooreerst merkwaardig dat u en uw collega's, die twee vrachtwagens met medicijnen door de controle lieten passeren, niet direct werden ingelicht over, minstens werden aangesproken op, de fout die jullie maakten nadat bij de volgende controlepost, die op amper 800 à 900 meter van jullie controlepost lag, de fraude met de medicijnen door de Assayish werd vastgesteld. Volgens uw verklaringen lieten u en uw collega's de vrachtwagens doorrijden tijdens jullie shift die duurde van 2 tot 4.40u (zie gehoorverslag CGVS p.18). Pas de volgende ochtend tegen 8u zouden jullie vernomen hebben dat jullie zich dienden aan te melden voor verhoor. U en uw collega's zouden eerst nog de tijd hebben gevraagd om te ontbijten alvorens jullie zich gingen aanmelden (zie gehoorverslag CGVS p.19). Indien uw voorstelling van de feiten daadwerkelijk overeenstemt met de realiteit mag het toch ten zeerste verbazen dat u en uw collega's pas uren nadat jullie de vrachtwagens lieten passeren, werden opgeroepen voor een verhoor. Indien men daadwerkelijk, zoals u beweert, de schuld voor het gesjoemel met de medicijnen bij u en uw collega's legde, minstens ervan uitging dat jullie erbij betrokken waren, kan logischerwijs worden verwacht dat jullie al eerder zouden zijn opgehaald om te worden verhoord. Dat u en uw collega's, die bovendien door de Assayish zelf werden ondervraagd - de Assayish had immers de fraude ontdekt - na een paar minuten te zijn verhoord werden ingelicht over de fraude die de vorige nacht was ontdekt en vervolgens zonder meer werden vrijgelaten, is eens zo opmerkelijk (zie gehoorverslag CGVS p.18 en 19). In navolging van hetgeen hierboven reeds werd aangehaald kan ook hier worden opgemerkt dat men, indien men er daadwerkelijk van uitging dat u en uw collega's betrokken waren bij het gesjoemel en/of de volledige schuld droegen, logischerwijs alles in het werk zou stellen om te vermijden dat jullie zouden kunnen ontkomen. Dat u en uw collega (Rev.), volgend op jullie verhoor, voorts ook nog eens de toestemming kregen om de grenspost te verlaten en boodschappen te gaan doen in stad, zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder op de helling.

U slaagde er bovendien niet in coherente verklaringen af te leggen over het moment waarop jullie werden ingelicht over de ontdekking van het gesjoemel met de medicijnen. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u en uw collega's na jullie verhoor op de hoogte werden gebracht van het feit dat er iets niet in orde was met de lading medicijnen in de twee vrachtwagens (zie gehoorverslag CGVS p.18). Later stelde u uitdrukkelijk dat jullie bij jullie verhoor enkel vragen werden gesteld maar dat jullie toen niets werd verteld over de vrachtwagens en de medicijnen. Pas 's avonds zouden u en uw collega's door twee vrienden zijn ingelicht over het gebeurde, dit nadat zij twee Assayish in de cafetaria over het voorval hadden horen praten (zie gehoorverslag CGVS p.19). Na confrontatie met uw eerdere verklaringen, paste u uw verklaringen aan en zei u dat jullie zowel bij jullie verhoor vernamen dat de vrachtwagens waren tegengehouden én dit ook nadien vernamen via uw vrienden die het nieuws in de cafetaria hadden gehoord (zie gehoorverslag CGVS p.20). Ook al kan begrip worden opgebracht voor het feit dat de feiten toch van geruime tijd geleden dateren, het is geenszins onredelijk van u te verwachten dat u zich nog duidelijk zou kunnen herinneren of u het nieuws over het gesjoemel met de medicijnen 's ochtends tijdens uw verhoor vernam van de Assayish dan wel hierover 's avonds door uw vrienden werd ingelicht.

Ook uw gebrekkige kennis aangaande een aantal essentiële elementen van uw relaas én uw weinig aannemelijke verklaringen, hollen uw geloofwaardig verder uit. U gevraagd hoe de Assayish ontdekt hadden dat er gesjoemeld was met de vervaldata van de medicijnen, moet u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS p.18). Hier kan vooreerst worden opgemerkt dat er toch kan worden verwacht dat u en uw collega's enige interesse zouden tonen om te weten hoe de Assayish het gesjoemel ontdekt hadden, dit om hetzij dergelijke fouten in de toekomst te vermijden of om jullie zelf mogelijks in te dekken. Gezien u immers zelf opmerkte dat de Assayish misschien zelf iets te maken hadden met de datafraude van de medicijnen, dit om jullie dan in de problemen te brengen (zie gehoorverslag CGVS p.18), kan eens te meer worden verwacht dat u zou willen weten hoe zij de fraude wel konden ontdekken terwijl jullie ervan uitgingen dat alles in orde was. Hierbij kan er verder nog worden opgemerkt dat het sowieso weinig waarschijnlijk is dat de Assayish erbij betrokken waren en tot doel hadden jullie problemen te bezorgen. Indien dit daadwerkelijk zo zou zijn, is het des te merkwaardiger dat u en uw collega's nog uitgebreid de kans werd geboden te ontsnappen - jullie werden pas uren na de ontdekking opgeroepen voor gehoor en nadat jullie vernamen wat er gebeurde konden jullie gewoon beschikken én konden u en uw collega bovendien het werk nog verlaten en naar de stad te gaan om boodschappen te doen (zie supra).

U verklaarde voorts dat u en uw collega werden opgebeld door (Red.) met de melding dat (F.) en (H.) werden gearresteerd. U bleek echter niet te weten hoe (Red.) van dit nieuws op de hoogte was. U verklaarde voorts dat (Red.) jullie informeerde dat hij zou weggaan én hij zou jullie eveneens de raad hebben gegeven niet meer terug te keren. U kon hierbij niet zeggen vanwaar (Red.) jullie belde, maar volgens u bevond hij zich wel nog ergens op de douanepost - in de fitness, bij de voetbal of elders.

U vervolgens gevraagd hoe (Red.) dan zou kunnen weggelopen als hij zich nog op de douanepost bevond en jullie op dat moment allemaal werden gezocht om, net als (F.) en (H.), te worden gearresteerd, moest u weerom het antwoord schuldig blijven. Ook bleek u niet te weten hoe (Red.) wist dat u en (Rev.) eveneens gevaar liepen en gezocht werden. U kwam niet verder dan op te merken dat u en uw 5 collega's hetzelfde te wachten stond. U dan voorts gevraagd hoe (Red.) wist dat (F.) en (H.) omwille van de fraude met de medicijnen werden opgepakt en/of u op de mogelijkheid gewezen dat (F.) en (H.) misschien daadwerkelijk iets met de fraude van de medicijnen te maken hadden, ontweek u de vraag en merkte u op dat jullie ook schuldig zouden bevonden worden als uw twee collega's schuldig werden bevonden. U voorts nogmaals gevraagd hoe (Red.) wist dat (F.) en (H.) omwille van het gesjoemel met de medicijnen werden opgepakt én jullie bijgevolg ook omwille van die reden problemen zouden kennen, ontweek u weerom de vraag en kaatste u gewoon de bal terug door op te merken dat de 'protection officer' zelf navraag kan doen als deze u niet gelooft (zie gehoorverslag CGVS p.20 en 21). Dit antwoord volstaat geenszins. Voorts kunnen nog vragen worden gesteld bij uw reactie volgend op het nieuws dat u van (Red.) kreeg. U stelde dat u vervolgens direct belde naar uw collega (W.) op de douane om te horen of (F.) en (H.) daadwerkelijk waren opgepakt (zie gehoorverslag CGVS p.20). Er kan wel enigszins begrip worden opgebracht voor het feit dat u zich bijkomend wil informeren omtrent het nieuws dat u van (Red.) kreeg, dat u echter, volgend op dit nieuws en de raad die (Red.) u gaf, persoonlijk contact opneemt met iemand op uw werkplaats, kan toch verbazen. Er kan immers worden verwacht dat u er alles aan zou doen om onopgemerkt te verdwijnen en uzelf in veiligheid te brengen, indien uw verklaringen betreffende uw risico eveneens te worden gearresteerd stroken met de realiteit. Dat u voorts, na een paar dagen ondergedoken te hebben gezeten bij (Hav.) naar huis terugkeert om uw gerief op te halen, zet uw geloofwaardigheid verder op de helling. Immers, u ging gewoon naar huis terug, dit zonder eerst contact op te nemen met uw moeder om u omtrent de evolutie van uw situatie te informeren en poolshoogte te nemen of het wel veilig was. Dat u slechts voor een korte periode terugkeerde naar huis, doet hieraan geen enkele afbreuk (zie gehoorverslag CGVS p.20).

Voorts blijkt u ook geen enkele navraag meer te hebben gedaan naar de verdere evolutie van uw problemen in Irak, dit zowel voor uw vlucht alsook nadien. U heeft enkel vanuit Turkije nog via (Hav.) vernomen dat (F.) en (H.) tot 7 jaar gevangenisstraf werden veroordeeld doch u zou niet de mogelijkheid hebben u te informeren over uw eigen situatie. Gezien (Hav.) het nieuws over (F.) en (H.) verkreeg nadat hij, op uw vraag, langsging bij de familie van (F.) - terwijl (Hav.) deze persoon eigenlijk niet zelf kende (zie gehoorverslag CGVS p. 21 en 22) - is het geenszins aannemelijk dat u geen enkele mogelijkheid zou hebben (gehad) u eveneens via (Hav.) over de ontwikkeling van uw situatie te informeren. U bleef dienaangaande volhouden dat (Hav.) nergens voor u kan informeren en merkte voorts op dat uw straf ondertussen nog zwaarder geworden is omdat u wegliep (zie gehoorverslag CGVS p.22). U gevraagd hoe u dat weet, komt u niet verder dan de opmerking dat u hiervan zeker bent (zie gehoorverslag CGVS p.22). U gevraagd of u ondertussen reeds veroordeeld bent, beperkte u zich weerom tot de loutere bewering dat u dit wel zeker bent én een gevangenisstraf van 10 tot 15 jaar riskeert. Concrete elementen ter ondersteuning van uw vermoeden heeft u niet en u kan hiervan evenmin een overtuigend begin van bewijs voorleggen.

U verklaarde zelf dat men uw moeder ook niets over een veroordeling op uw naam heeft laten weten (zie gehoorverslag CGVS p.23). U dan gevraagd of uw moeder een advocaat contacteerde om uw zaak op te volgen en/of uw familie nog contact opnam met uw werkplaats om een duidelijk zicht te hebben op de stand van zaken en de evolutie van uw situatie, blijkt dit ook geenszins het geval (zie gehoorverslag CGVS p.23). Dat een advocaat toch niets kan doen en dat uw autoriteiten nog slechter zijn dat de 'Baathisten' (zie gehoorverslag CGVS p.23), zo stelt u, kan nog niet vergoelijken dat u ook geen enkele inspanning leverde om u omtrent de specifieke toedracht van uw problemen en het exacte risico dat u loopt, te informeren. Uw onwetendheid én gebrek aan interesse raken aan de kern van uw relaas en uw totale nalatigheid u terdege te informeren over uw situatie in Irak, doet in zeer ernstige mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

U merkte voorts nog op dat uw moeder in Irak documenten op uw naam ontving waaruit blijkt dat u wel degelijk wordt beschuldigd en wordt gezocht. U legde prints van deze documenten neer en meent hiermee duidelijk uw problemen in Irak en het risico dat u loopt in geval van een terugkeer te hebben aangetoond. Dit kan echter geenszins worden weerhouden. Vooreerst kan hier worden opgemerkt dat documenten slechts enige bewijswaarde hebben wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. Los van deze opmerking, is het voorts ook opmerkelijk dat u niet kan zeggen waar en hoe uw moeder deze documenten zou hebben verkregen (zie gehoorverslag CGVS p.22). Daarenboven bleek u niet in staat de originelen van deze stukken voor te leggen maar u overhandigde het CGVS enkel prints van deze documenten - uw broer zou u deze documenten via mail hebben doorgestuurd - waaraan echter, gezien het makkelijk te vervalsen karakter geen bewijswaarde kan worden toegekend. Opmerkelijk hierbij is voorts het feit dat u

zelfs geen idee blijkt te hebben van waar de originele stukken zich bevinden (zie gehoorverslag CGVS p.13 en 14). U ontving deze stukken nochtans per mail in november 2008 maar u heeft tot op heden geen enkele navraag gedaan naar deze originele stukken en/of een poging ondernomen om de originelen voor te leggen (zie gehoorverslag CGVS p.14). Dat u in al die tijd dat u in Europa verblijft nooit door iemand op de hoogte zou zijn gebracht van het belang van het voorleggen van originele stavingstukken, is geenszins geloofwaardig. Minstens sinds uw tweede asielaanvraag in België in februari 2013 - een tweetal maanden geleden - bent u hiervan op de hoogte gezien dit uitdrukkelijk wordt vermeld in de vragenlijst die voor het CGVS op de DVZ werd ingevuld op 20 februari 2013 (zie vragenlijst CGVS p. 2). Dat u desondanks geen enkele navraag heeft gedaan naar de originelen van de stukken die u voorlegde, getuigt weerom niet van een doorgedreven interesse in uw zaak, wat andermaal afbreuk doet aan uw beweerde vrees voor vervolging.

Tot slot kan hierbij nog worden gewezen op het feit dat de inhoud van het attest van het parket - volgens u betreft het een attest van de rechtbank - dat u voorlegde niet strookt met uw verklaringen. U beweerde zeker te zijn dat u een gevangenisstraf riskeert van 10 tot 15 jaar dit omdat u beschuldigd bent van het gesjoemel met medicijnen en omdat u uw werk heeft verlaten (zie gehoorverslag CGVS p.25). U merkte voorts ook op dat in dit attest staat vermeld dat u moet worden gearresteerd en bent opgeroepen om u aan te melden op basis van een wetsartikel (zie gehoorverslag CGVS p.12). Uit een vertaling van dit document blijkt vooreerst nergens dat u wordt opgeroepen zich aan te melden. Verder blijkt uit dit document dat u beschuldigd wordt van de misdaad zoals beschreven in 'artikel 4 van de Anti-Terrorismewet van 2005'. De smokkel of fraude met de medicijnen, het feit waarvoor u volgens uw eigen verklaringen beschuldigd bent, staat echter niet vermeld bij de daden opgesomd onder artikel 4 van deze Anti-Terrorismewet - en evenmin in artikel 2 en artikel 3 van diezelfde wet waarnaar in artikel 4 wordt verwezen (zie informatie in de blauwe map). Tot slot blijkt ook nog uit de beschikbare informatie dat zowel de dader als de mededader van feiten weergegeven in artikel 4 van deze Anti-Terrorismewet, bestraft worden met de doodstraf. Wie anderzijds een terroristische daad toedekt of een terrorist onderdak geeft of verbergt, wordt bestraft met een levenslange gevangenisstraf. Ook dit strookt geenszins met uw verklaringen betreffende de bestraffing die u zou riskeren. Dat u ook aangaande een dergelijk belangrijk gegeven als de specifieke beschuldiging die op u rust en de bestraffing die u zou te wachten staan verklaringen aflegt die niet stroken met het document dat u, naar eigen zeggen ter staving van uw problemen voorlegt, maakt dat eens te meer wordt getornd aan uw geloofwaardigheid. U brengt voor het overige geen enkel overtuigend tastbaar begin van bewijs aan ter staving van uw beweringen betreffende de beschuldigingen die ten aanzien van u zouden zijn geuit en uw bestraffing. Het attest van het veiligheidscomité van de provincie Ninewa kan evenmin als een overtuigd tastbaar begin van bewijs worden weerhouden. Dit document maakt enkel melding van het feit dat u gezocht wordt door het Veiligheidscomité. Los van hetgeen hierboven reeds werd opgeworpen betreffende de bewijswaarde van de documenten die u voorlegde, blijkt uit dit document hoegenaamd niet dat u, zoals u beweert, wordt gezocht omwille van het voorval met de medicijnen bij de douane van Ibrahim Khalil alsook omdat u uw dienst verliet. Het laatste document bevat dan weer enkel een getuigenis/bevestiging van uw persoonsgegevens die op zich niet ter discussie staan.

De waarachtigheid van uw relaas wordt voorts nog verder op de helling gezet door de contacten die u actueel met uw moeder nog heeft. Zo is het vooreerst merkwaardig dat u, die nochtans via uw moeder de voorbije jaren vernam dat haar telefoon soms wordt afgeluisterd, enkel via de telefoon met haar communiceert (zie gehoorverslag CGVS p.10). Dat u op geen andere manier met haar kan communiceren, kan niet worden volgehouden, gezien uw broer u documenten kon doormailen. U hiernaar gevraagd, gaf u zelfs toe dat uw broer internet ter zijner beschikking heeft (zie gehoorverslag CGVS p.13). Dat u uw moeder telefonisch zou blijven contacteren, ook al heeft u de mogelijkheid te communiceren via internet, terwijl u weet dat de lijn soms wordt afgeluisterd én men uw moeder al meermaals lastigviel om uw verblijfplaats te weten te komen (zie gehoorverslag CGVS p.10, 13 en 22), is geenszins geloofwaardig. Dat u tot slot sinds u in februari 2012 van uw moeder zou hebben vernomen dat ze af en toe nog problemen had omwille van u, sindsdien geen navraag meer deed naar de actuele situatie en de eventuele problemen die zich in dit verband nog konden voordoen (zie gehoorverslag CGVS p.8 en 10), mag eens te meer verwonderen.

Uit het geheel van voorgaande bevindingen blijkt duidelijk dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag en bijgevolg evenmin aan de problemen die u ingeval van een eventuele terugkeer naar Irak meent te lopen. Zonder uitspraak te doen over uw effectieve betrokkenheid bij de grenspolitie, bent u er in elk geval niet in geslaagd het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenstatus dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van art 48/4, §2, a) en b) omwille van en/of voortvloeiend uit uw werk aan te tonen. Hieruit volgt dat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

De door u voorgelegde badge kan geen ander licht werpen op voorgaande. Deze badge betreft immers een louter geplasticeerde kleurenkopie zonder enige vorm van beveiliging om namaak, en bijgevolg eventuele infiltratie, tegen te gaan. Voorts is het opmerkelijk dat bij "rang" enkel staat vermeld "border police" en niet "naib arif", de rang die u zelf beweerde te hebben. Verder is het ook merkwaardig dat er een fout staat vermeld in de Engelse tekst op een van de zijden. Zo vermeld uw badge "Blood Groop" in plaats van "Blood Group". Tot slot blijkt uw badge te bestaan uit twee aparte - niet perfect op elkaar passende - kartonnen kaartjes die aan elkaar werden bevestigd. De authenticiteit van dit document kan dan ook in twijfel worden getrokken. Hoe dan ook, dit document zou hoogstens kunnen aantonen dat u in 2006 werkzaam was bij de grenspolitie. Dat u er ook (nog) werkzaam was in 2008 blijkt geenszins uit dit document. De badge die u voorlegde kan geenszins worden weerhouden als een overtuigend tastbaar begin van bewijs van de problemen die u in Irak zou hebben gekend en/of het risico dat u meent te lopen in geval van een eventuele terugkeer.

Ook de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs die u na uw gehoor nog binnenbracht op het CGVS kan voorgaande niet omvormen. Deze stukken hebben louter betrekking op uw persoonsgegevens, die niet ter discussie staan, doch hebben geen uitstaans met uw asielmotieven.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 57/6, eerste lid, 1° van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Hij stelt dat hij, waar het CGVS verwijst naar veelvuldige tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in zijn verklaringen, niet in staat werd gesteld om zich te verdedigen tegen de argumenten en de bijkomende informatie die het CGVS aanhaalt.

2.1.2. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift de faxkopieën van een aantal van de stukken die door hem reeds eerder tijdens de procedure werden neergelegd, met name twee bewijzen van zijn identiteit en een politiebadge (administratief dossier, stuk 12: documenten).

2.2.1. Hoe artikel 57/6, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet geschonden zou (kunnen) zijn, kan niet worden ingezien daar voornoemde bepaling de commissaris-generaal de bevoegdheid verleent de bestreden beslissing te nemen.

2.2.2. Verzoeker doet een foutieve lezing van de bestreden beslissing, daar waar hij stelt dat deze zou zijn gebaseerd op veelvuldige tegenstrijdigheden. Uit een eenvoudige lezing van deze beslissing blijkt dat hierin slechts één incoherentie in zijn verklaringen wordt vastgesteld. Voor zover verzoeker betoogt dat hij zich tegen deze incoherentie niet kon verdedigen, dient te worden opgemerkt dat het feit dat hij met deze incoherentie niet werd geconfronteerd geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Het vaststellen van tegenstrijdigheden en incoherenties is tijdens het gehoor zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. Artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorziet bovendien slechts in de verplichting om de asielzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld.

In zoverre verzoekers betoog betrekking heeft op de overige motieven ten grondslag van de bestreden beslissing, kan worden opgemerkt dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele

procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Voorts bestaat er geen rechtsregel die bepaalt dat de commissaris-generaal hem op voorhand had moeten confronteren met alle vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd.

Daarenboven is het geenszins ernstig dat verzoeker enerzijds verweerder verwijt dat hij niet in staat werd gesteld om zich te verdedigen tegen de motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing doch dat hij anderzijds, ondanks dat hij daartoe de mogelijkheid heeft middels het indienen van onderhavig beroep, niet de minste duiding geeft inzake deze motieven en zich in het geheel geen moeite getroost om deze *in concreto* te weerleggen.

De motieven ten grondslag van bestreden beslissing vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij blijkens het voorgaande door verzoeker niet dienstig worden weerlegd, door de Raad overgenomen.

Zij volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas, noch aan de problemen die hij bij een eventuele terugkeer naar Irak beweert te lopen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij betoogt dat uit dagelijkse berichten uit de regio blijkt dat de veiligheidssituatie verschilt van deze zoals aangehaald in de bestreden beslissing en citeert uit een aantal persartikels waaruit blijkt dat er aanslagen werden gepleegd in Irak.

2.4. Verzoeker toont, gelet op de *sub* 2.2.2. gedane vaststellingen inzake de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker slaagt er voorts niet in de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 13) te weerleggen waaruit blijkt dat de situatie in de provincie waarvan hij afkomstig is, met name de provincie Dohuk in het Noorden van Irak, niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verweerder repliceert met recht dat geen van de door verzoeker geciteerde persartikels betrekking heeft op incidenten die zich hebben voorgedaan in zijn provincie of in Noord-Irak.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS